

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. I. O.**, bývajúceho v B., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, **o náhradu škody a nemajetkovú ujmu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 77/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. novembra 2010 sp. zn. 6 Co 296/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 12. novembra 2009 č.k. 9 C 77/2008-25 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu náhradu škody vo výške 740,-- Sk (24,56 Eur) s 8% úrokom z omeškania od 6. júna 2006 a nemajetkovú ujmu vo výške 5 000,-- Sk (165,96 Eur) s 8% úrokom z omeškania odo dňa podania žaloby do zaplattenia a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy svedčiace o nesprávnom úradnom postupe orgánu verejnej moci, nebol preukázaný nesprávny úradný postup policajného orgánu pri vyšetrowaní priestupku a nebol tak preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 veta prvá O.s.p. a nedostatkom vzniku trov na strane žalovanej.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. novembra 2010 sp. zn. 6 Co 2996/2010 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. V odôvodnení rozsudku uviedol, že policajný orgán vykonávajúci objasňovanie priestupku záznamom z 20. decembra 2005 vec odložil

z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti svedčiace o tom, že priestupok spáchala konkrétna osoba. Tento postup orgánu vykonávajúceho objasňovanie priestupku nemožno považovať za nesprávny. Úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že oznámenie, ako „podklad k trestnému (priestupkovému) konaniu sa vlieklo od júna 2004 a hoci bola prítomná aj svedkyňa, ani ju, ani oznamovateľa a poškodeného nepovažovali za potrebné vypočúť“ a v súdnom konaní tieto nedostatky neboli odstránené.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní namietaná vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ku ktorej (vychádzajúc z jeho obsahu - § 41 ods. 2 O.s.p.) malo dôjsť tým, že súdy nižších stupňov nevykonali dokazovanie, ktoré malo byť vykonané už orgánmi činnými v trestnom konaní (por. č.l. 42).

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho právach alebo povinnostiach.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04). Z toho vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníka konania.

Predmetná dovolacia námietka sa týka postupu vedeného v priestupkovom konaní, pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava 1, keď v tomto konaní, podľa názoru dovolateľa, nebolo náležite vykonané dokazovanie v predmetnej priestupkovej veci a neboli vypočutí svedkovia a poškodený.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že uvedené dôkazy mali vykonať sudy nižšieho stupňa v predmetnom konaní, dovolací súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá uvádza, že i keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd

zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené.

Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti zaujal právny názor, že význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

V zmysle Občianskeho súdneho poriadku sa v civilnom konaní uplatňuje prejednácia zásada. Rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určí súd. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (por. § 101 ods. 1 O.s.p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1, § 213 ods. 5 O.s.p.). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá tým vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000); tento jeho postup môže prípadne viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ už v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa uvádzal, že nemal možnosť oboznámiť sa s postupom orgánov ministerstva vnútra a vyjadriť sa k nim (por. č.l. 35), dovolací súd dáva do pozornosti zápisnicu z pojednávania na súde prvého stupňa z 12. novembra 2009 z ktorej o.i. vyplýva, že súd prvého stupňa v rámci tohto pojednávania oboznámil obsah pripojeného priestupkového spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava 1, na čo následne prítomní účastníci uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (por. č.l. 23). Súd nižších stupňov nemali povinnosť (ani nemohli) dopĺňať dokazovanie vykonané v priestupkovom konaní, a pokiaľ žalobca v tomto súdnom konaní žiadne návrhy na dokazovanie nenavrhol, v takomto postupe súdov nižších stupňov nemožno vidieť vadu konania namietanú dovolateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu je neprípustné, preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie a preukázateľné trovy jej nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová